

**การศึกษาความสามารถในการเคาะแป้นพิมพ์ดีดโดยใช้โปรแกรม “การพัฒนาจิตใจ”
ของนักเรียน ปวช. 1 กลุ่ม 108 จำนวน 5 คน วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี**

ชื่อผู้วิจัย นางชนิษฐา จิตรอรุณ*

ความเป็นมาของการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) 2545 (ปรับปรุง 2546) ในประเภทวิชาพาณิชยกรรม รายวิชาพิมพ์ดีดไทย 1 ซึ่งเป็นวิชาที่สร้างทักษะขั้นพื้นฐานของการเรียนในสาขานี้ให้กับนักเรียนทุกคน โดยสามารถนำวิชานี้ไปใช้ผลิตเอกสารสำหรับการเรียนรายวิชาอื่น ๆ เช่น การผลิตเอกสารประเภทรายงาน หรือการพิมพ์ข้อมูลที่จะต้องเก็บไว้เป็นเอกสารหรือหลักฐาน ตลอดจนการเรียนวิชาที่ใช้แป้นพิมพ์ที่มีลักษณะของแป้นพิมพ์ดีดและโดยที่ทักษะการพิมพ์ดีดเป็นสิ่งที่ควรพัฒนาให้กับผู้เรียนพิมพ์ดีดในทุกระดับของการเรียนวิชาพิมพ์ดีด ไม่ว่าจะเป็นพิมพ์ดีดภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ในวิชาวิชาพิมพ์ดีดไทย 1 วิชาพิมพ์ดีดไทย 2 วิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ 1 วิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ 2 หรือการพิมพ์ดีดด้วยเครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า และไม่ว่าแม้แต่ผู้ที่เรียนในวิชาด้านคอมพิวเตอร์ เช่น วิชาโปรแกรมประมวลผลคำ 1 วิชาประมวลผลคำ 2 หรือวิชาโปรแกรมตารางงาน เพื่อให้เกิดความแม่นยำในการใช้แป้นอักษรและสามารถผลิตงานเอกสารหรืองานประเภทอื่น ๆ ต่อไป

จากการสังเกตพบว่า นักเรียนมักจะมีปัญหาในการพิมพ์ดีด คือ พิมพ์ดีดโดยวางนิ้วไม่สัมผัส คือวางนิ้วไม่ตรงกับแป้นที่จะต้องวาง ดูแป้น หรือข้อความบนกระดาษที่ใส่ในเครื่องพิมพ์ สภาพดังกล่าวเกิดขึ้นกับนักเรียนจำนวน 5 คน ในชั้น ปวช. 1 กลุ่ม 108 ที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย 1 ทำให้นักเรียนทั้ง 5 คน มีทักษะในการพิมพ์ดีดไทย 1 อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ทำให้เกิดการพิมพ์ผิดมาก นักเรียนไม่สามารถพัฒนาความเร็วได้ตามเกณฑ์ที่ต้องการ ผู้วิจัยจึงได้เลือกโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ (ไพศาล วิสาโล : 2546.) เพื่อนำมา ปรับพฤติกรรมดังกล่าว โดยมีหลักว่า ผู้เรียนจะต้องรู้จักควบคุมตนเองในขณะที่ฝึกเคาะแป้นพิมพ์ดีด ซึ่งโปรแกรมประกอบด้วยขั้นตอนของการฝึกฝนตนเองให้จิตใจเกิดความสงบ จิตใจปราศจากอคติ มีความอดทน สามารถรู้เท่าทันตนเอง รู้จักรับกับความโกรธ ความโลภ โดยกล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือ ฝึกจิตใจให้มีคุณภาพ รู้จักรับอารมณ์ มีสุขภาพจิตดี ดังนี้

1. การฝึกฝนตนเองให้จิตใจเกิดความสงบ คือ การไม่สนใจสิ่งรอบข้างไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ๆ นักเรียนของตนที่นั่งอยู่รอบด้าน เสียงเคาะแป้นพิมพ์ดีด การบดเคี้ยวของผู้อื่น หรือสิ่งที่จะรบกวนใด ๆ ก็ตาม ให้ตั้งสมาธิ และพิจารณาเฉพาะตัวอักษรที่อยู่บนแผนภาพบนกระดาษ แล้วฟังเสียงของครูที่สั่งให้พิมพ์ตัวอักษรตัวใดเท่านั้น
2. การฝึกให้จิตใจปราศจากอคติ มีความอดทน คือ มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าการใช้นิ้วที่ผิดจะทำให้ไม่สามารถพัฒนาทักษะการพิมพ์ดีดได้ จะต้องพยายามใช้นิ้วที่ถูกต้องเคาะแป้น รวมทั้งการรอที่จะให้เกิดการเรียนรู้ความสามารถในการวางนิ้วหรือก้าวนิ้วไปสัมผัสแป้นอักษรของตนเอง ไม่รีบร้อนที่จะพิมพ์จนทำให้เกิดทักษะที่ไม่ถูกต้องในการพิมพ์ตัวอักษร รวมทั้งการฝึกใช้นิ้วที่อ่อนแอไปพร้อมกับนิ้วอื่น ๆ นั่นคือ นิ้วนาง นิ้วก้อย และนิ้วโป้ง ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา
3. สามารถรู้เท่าทันตนเอง คือ รู้ว่าในขณะที่ตนเองเคาะแป้นพิมพ์ดีดนั้น กำลังใช้นิ้วอะไรและเป็นนิ้วที่ถูกต้อง พิมพ์โดยไม่ต้องมองหรือแอบมองแป้น ตาให้ดูที่แผนภาพหรือตัวแบบพิมพ์เท่านั้น
4. รู้จักรับกับความโกรธ คือ ไม่โมโหหรือโกรธตนเองเมื่อใช้นิ้วเคาะแป้นพิมพ์ดีดผิดแป้น และไม่โกรธเมื่อพิมพ์ไม่ทัน หรือช้ากว่าคนอื่น

5. รู้จักระดับความโลก คือ ไม่รีบร้อนที่จะให้ได้มาซึ่งจำนวนคำ หรือจำนวนข้อความจำนวนมากแต่ได้มาด้วยการวางนิ้วไม่สัมผัส จะต้องรอให้ฝึกพิมพ์จนสามารถจำแนบได้และเกิดทักษะในการสัมผัสเบื้องต้นก่อน

นอกจากการฝึกด้วยโปรแกรมดังกล่าวแล้วผู้วิจัยยังมีแบบฝึกหัดให้ฝึกหัดพิมพ์เพิ่มเติมซึ่งเป็นแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดตัวแบบฝึกหัดพิมพ์ทุกคำให้กับตนเองโดยหลังจากที่สร้างทักษะด้วยการฝึกเคาะแป้นพิมพ์ดีดแล้ว จะให้ผู้เรียนช่วยกันนำตัวอักษรมาผสมกันเป็นคำและนำคำเหล่านั้นไปฝึกเคาะแป้นต่อไป

ผู้วิจัยคาดว่า หากนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการใช้แป้นพิมพ์ดีดผ่านโปรแกรม “การพัฒนาจิตใจ” นี้แล้ว จะสามารถพัฒนาทักษะการพิมพ์ได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษาดังไว้หรือสูงขึ้นไปอีก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาวิธีการสอนพิมพ์สัมผัสที่เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการพิมพ์ของนักเรียนให้ก้าวหน้าขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยนี้จะทำให้ได้ข้อมูลที่ช่วยให้ค้นพบวิธีการสอนพิมพ์สัมผัส

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยแบบการวิจัยเชิงทดลอง

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่เรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ รายวิชา พิมพ์ดีดไทย 1 ระดับ ปวช.1 กลุ่ม 108 จำนวน 5 คน ที่มีทักษะในการพิมพ์ดีดอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการพัฒนาจิตใจ
2. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพิมพ์ดีด
3. แบบฝึกหัดพิมพ์

การรวบรวมข้อมูล

1. หน่วยที่ 1 - 2 หลังจากท้อธิบายส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีด วิธีการวางหนังสือวิธีการวางนิ้ว และทำนั้งพิมพ์ดีดแล้ว ให้นักเรียนวางนิ้วบนแป้นและเคาะแป้นพิมพ์ตามตัวอักษรที่ครูบอก หลังจากนั้น สังเกตพฤติกรรมกรรมการพิมพ์ของนักเรียนทุกคนในขณะที่พิมพ์ เพื่อแก้ไขและตรวจสอบการวางนิ้ว ทำนั้งพิมพ์ดีด ฯลฯ พบว่า มีนักเรียนจำนวน 5 คน ไม่สามารถพิมพ์งานเสร็จตามเวลาที่กำหนด แก้ไขโดยให้ไปพิมพ์หลังจากเลิกเรียนแล้ว

2. หน่วยที่ 3 ทดสอบนักเรียนครั้งละ 4 คน เพื่อที่จะดูพฤติกรรมในขณะที่พิมพ์ดีดให้ได้ครบทุกคน โดยให้นักเรียนพิมพ์งานจำนวน 3 บรรทัด เพื่อตรวจสอบนักเรียนที่มีทักษะการใช้แป้นพิมพ์สัมผัสผิดๆ พบว่า มีนักเรียนจำนวน 5 คน ไม่สามารถพิมพ์งานเสร็จตามเวลาที่กำหนด เพราะวางนิ้วไม่ถูกแป้น ผู้วิจัยบันทึกค่าร้อยละของจำนวนดีและความถูกต้องในการฝึกพิมพ์เพื่อดูความก้าวหน้าหากนักเรียนสามารถพิมพ์ถูกต้องแม่นยำ ร้อยละ 75 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

3. หน่วยที่ 4 ให้นักเรียนที่ไม่ผ่านการทดสอบทั้ง 5 คน และนักเรียนทุกคนทำการฝึกทักษะการใช้แป้นพิมพ์ด้วยโปรแกรมการพัฒนาจิตใจทุกครั้งทีสอนเป็นอักษรใหม่ คือการไม่สนใจสิ่งรอบข้างไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่นั่งอยู่รอบด้าน เสียงเคาะแป้นพิมพ์ดีด การบดเคาะ หรือสิ่งที่จะรบกวนใด ๆ ก็ตาม จะดูได้เฉพาะตัวอักษรที่แผนภาพบนกระดานหรือฟังเสียงของครูที่สั่งให้พิมพ์เฉพาะตัวอักษรตัวใดเท่านั้น มีความอดทน คือ มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าการใช้นิ้วที่ผิดจะทำให้ไม่สามารถพัฒนาทักษะการพิมพ์ดีดได้ จะต้องพยายามใช้นิ้วที่ถูกต้องเคาะแป้น รวมทั้งการรอที่จะให้เกิดการเรียนรู้ความสามารถในการพิมพ์สัมผัสของตนเอง ไม่รีบร้อนที่จะพิมพ์จนทำให้เกิดทักษะที่ผิดในการวางนิ้ว และฝึกใช้นิ้วที่อ่อนแอ นั่นคือ นิ้วนาง นิ้วก้อย และนิ้วโป้ง ทั้ง 2 มือ คือ มือด้านซ้ายและด้านขวา และรู้ว่าในขณะที่เคาะแป้นพิมพ์ดีดนั้น กำลังใช้นิ้วอะไร เป็นนิ้วที่ถูกต้องหรือไม่ และไม่รู้สึกรอเมื่อใช้นิ้วเคาะแป้นพิมพ์ดีดผิดแป้น รวมทั้งไม่รีบร้อนที่จะให้ได้มาซึ่งจำนวนคำ หรือจำนวนข้อความจำนวนมากแต่ได้มาด้วยการวางนิ้วไม่สัมผัส จะต้องรอให้พิมพ์จนสามารถจำแป้นได้และเกิดทักษะก่อน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยสร้างความเชื่อมั่นให้นักเรียนทุกคนด้วยเทคนิคการฝึกเคาะโดย 1) ให้นักเรียนดูแป้นพิมพ์ดีดที่จะเรียนว่าอยู่ที่ตำแหน่งใดของแถว 2) ลองก้าวนิ้วไปเคาะ 3) ให้นักเรียนหลับตาเคาะแป้นซึ่งการเคาะแป้นนั้นจะให้เคาะแป้นเพียง 2-3 ตัวเท่านั้น 4) ให้นักเรียนลืมตาดู ซึ่งผลการพิมพ์นักเรียนส่วนใหญ่จะเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุดหรือไม่เกิดความผิดพลาดเลย เพราะเป็นการก้าวสั้น ๆ และไม่มากนักจึงเป็นการสร้างความเชื่อมั่นแก่นักเรียน 5) ให้นักเรียนนำตัวอักษรที่เรียนในหน่วยที่ 1 - 3 และที่ฝึกเรียนใหม่ในหน่วยที่ 4 มาผสมกันเป็นคำใหม่

4. หน่วยที่ 5 นักเรียนทั้ง 5 คน และนักเรียนทุกคนในห้องยังคงใช้วิธีการเรียนด้วยโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ โดยให้ฝึกปฏิบัติในลักษณะนี้ทุกครั้งทีขึ้นเป็นอักษรใหม่

5. ทำการทดสอบ และใช้แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพิมพ์ ซึ่งจากแบบทดสอบ พบว่า นักเรียนทั้ง 5 คน และนักเรียนคนอื่น ๆ ทุกคนผ่านเกณฑ์การประเมิน และ จากแบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพิมพ์ นักเรียนทั้ง 5 คน ผ่านเกณฑ์การประเมิน ดังข้อมูล ดังนี้

ตารางเปรียบเทียบผลคะแนนที่ได้จากการสอนด้วยโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ

นักเรียน คนที่	คะแนน ก่อนการพัฒนา	พฤติกรรมที่เป็น ปัญหา	คะแนน หลังการพัฒนา	พฤติกรรมที่เป็น ปัญหา
1	20	- วางนิ้วไม่สัมพันธ์ - มองแป้นขณะพิมพ์ - ทำนั่งไม่ถูกต้อง	50	ไม่มี
2	20	- วางนิ้วไม่สัมพันธ์ - มองแป้นขณะพิมพ์ - ปัดแคร่ไม่ถูกต้อง	50	ไม่มี
3	15	- วางนิ้วไม่สัมพันธ์ - มองแป้นขณะพิมพ์ - ทำนั่งไม่ถูกต้อง - การพับผ้าคลุมเครื่อง	50	ไม่มี
4	20	- วางนิ้วไม่สัมพันธ์ - มองแป้นขณะพิมพ์ - ทำนั่งไม่ถูกต้อง	50	ไม่มี
5	20	- วางนิ้วไม่สัมพันธ์ - มองแป้นขณะพิมพ์ - ปัดแคร่ไม่ถูกต้อง	50	ไม่มี

6. หน่วยที่ 6 – 22 ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการเคาะอักษร ผู้วิจัยใช้วิธีการเรียนด้วยโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

- นำผลที่ได้จากการทดสอบมาพิจารณาว่าผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดหรือไม่ เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียนครั้งต่อไป
- นำผลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการพิมพ์มาวิเคราะห์ เพื่อศึกษาสาเหตุที่นักศึกษาไม่สามารถพิมพ์งานได้ตามที่กำหนด ซึ่งจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนครั้งต่อไป
- นำผลบันทึกการฝึกพิมพ์งานทุกแบบฝึกหัดตั้งแต่หน่วยที่ 1 - 22 มาประมวลเพื่อพิจารณาถึงพัฒนาการของนักเรียน และพิจารณาว่าผลที่ได้ในครั้งสุดท้ายนักเรียนได้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้หรือไม่

ผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในช่วงครั้งที่ 1 ในหน่วยที่ 2 พบว่า นักเรียนจำนวน 40 คน จาก 45 คน สามารถพิมพ์งานตามแบบฝึกหัดของหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนอีก 5 คน ยังพิมพ์ไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า สาเหตุที่นักศึกษาทั้ง 5 คน ไม่ผ่านเกณฑ์นั้น เนื่องจาก

นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มักจะเกรงว่าจะพิมพ์งานผิดและพิมพ์ไม่ทันเพื่อน จึงได้ก้มมองแป้นตัวอักษร ไม่พยายามที่จะฝึกให้เกิดทักษะการพิมพ์ติดแบบสัมผัสให้ได้ ผู้วิจัยแก้ไขปัญหานี้โดยการกำหนดให้นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ทั้ง 5 คน ทำการฝึกพิมพ์ด้วยโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ และจากการสังเกตการฝึก พบว่านักเรียนผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการติดตามพฤติกรรมการพิมพ์ติดแบบสัมผัสของนักเรียนทั้ง 5 คน เพื่อสังเกตว่าการใช้โปรแกรมการพัฒนาจิตใจที่ใช้มีผลต่อพฤติกรรมการพิมพ์ติดของนักเรียนอย่างถาวรจนจบรายวิชา
2. ควรนำโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ 1

เอกสารอ้างอิง

พระไพศาล วิสาโล, พุทธศาสนาไทยในอนาคต แนวโน้มและทางออกจากวิกฤต.
กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้วการพิมพ์, 2546.

ชื่อเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเคาะแป้นพิมพ์ดีดโดยใช้โปรแกรม
“การพัฒนาจิตใจ” ของนักเรียน ปวช. 1 กลุ่ม 108 จำนวน 5 คน
วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางชนิษฐา จิตรอรุณ

ชื่อสถานศึกษา วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการสอนพิมพ์สัมผัสที่เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการพิมพ์ของนักเรียน ปวช. 1 กลุ่ม 108 จำนวน 5 คน วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จากการสังเกตพบว่า นักเรียนมักจะมีปัญหาในการพิมพ์ดีด คือ พิมพ์ดีดโดยวางนิ้วไม่สัมผัส ค้อนวางนิ้วไม่ตรงกับแป้นที่จะต้องวาง ดูแป้นพิมพ์ หรือข้อความบนกระดาษที่ใส่ในเครื่องพิมพ์ สภาพดังกล่าวเกิดขึ้นกับนักเรียนจำนวน 5 คน ในชั้น ปวช. 1 กลุ่ม 108 ที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย 1 ซึ่งจากสภาพดังกล่าวทำให้นักเรียน ทั้ง 5 คน มีทักษะในการพิมพ์ดีดไทย 1 อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ทำให้เกิดการพิมพ์ผิดมาก ไม่สามารถพัฒนาความเร็วได้ตามเกณฑ์ที่ต้องการ ผู้วิจัยจึงได้เลือกโปรแกรมการพัฒนาจิตใจ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) โปรแกรมการพัฒนาจิตใจ ประกอบด้วยขั้นตอนของการฝึกฝนตนเองให้จิตใจเกิดความสงบ จิตใจปราศจากอคติ มีความอดทน สามารถรู้เท่าทันตนเอง รู้จักรับกับความโกรธ และความโลภ 2) แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพิมพ์ดีด 3) แบบฝึกหัดพิมพ์ซึ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดแบบฝึกหัดพิมพ์

ผลจากการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพิมพ์ดีดไทย 1 นักเรียนทั้ง 5 คน ที่ผ่านโปรแกรม “การพัฒนาจิตใจ” สามารถพัฒนาทักษะการพิมพ์ได้ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษาดังไว้